

LANGAS

Langas 2 (8), Ruduo 2015

VEDAMASIS

Imigrantai Europoje yra viena iš svarbiausių temų šiandienos Europoje – tiek Briuselio koridoriuose, tiek vietinėje žiniasklaidoje, tiek pokalbiuose tarp draugų. Vos prieš kelias dienas sėdėjau su savo kolegomis – olande ir surinamiečiu – ir kalbėjome apie pabėgėlius – reikia juos priimti ar ne. Klausimas yra įspūdingai sudėtingas, bent jau taip atrodo. Tačiau geriau pagalvojus apie jį, viskas juk atsiremia į svetingumo sąvoką. Gal tada klausimas nebeatrodo toks sudėtingas. Džefas Faunteinas (Jeff Fountain), Šumano centro (www.schumancentre.eu) direktorius, savo straipsnį apie migrantų krizę „Europos išbandymas“ (!) pradeda taip:

„Aš buvau alkanas ir jūs mėtėte į mane maistą, lyg būčiau gyvulys zoologijos sode. Aš buvau atvykęs ir jūs apsitvėrėte 175 km ilgio spygliuota viela, kad sulaikytumėte mane. Aš buvau ištroškęs ir sergantis, man reikėjo švorių drabužių, o jūs man grasinote trejais metais kalėjimo, jei peržengsiu sieną nelegaliai, ir netgi penkeriais metais, jei tą sieną sugadinsiu.“

„Bet Viešpatie, kada gi matėme Tave alkaną ar ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir tau nepatarnavome? Juk tu neturi omeny tų musulmonų, ar ne?“

„Iš tiesų sakau jums, kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, man nepadarėte. Ir šitie eis į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą.“

Stiprūs žodžiai, paremti Jėzaus nedviprasmiškais pareiškimais Mato 25 skyriuje, ir yra labai aktualūs mums šiandien Europoje.

Būtent šioje vietoje, Mato 25 skyriuje, Jėzus kalba apie Karalių, kuris priima žmones į savo karalystę

remdamasis jų kažkada praktikuotu svetingumu. Kas yra svetingumas?

Mes įprastai galvojame apie svetingumą kaip apie svečių pamaitinimą, rūpinimąsi mums brangiais žmonėmis, kurie pas mus apsilanko. Bet truputį pabūkime lingvistais. Biblijos žodis, kuris verčiamas kaip *svetingumas*, graikų kalboje yra φιλόξενος (skaitoma *philoxenos*). Jį sudaro du žodžiai: φίλος (*philao*) ir ξενος (*kse-nos*). *Philao* reiškia meilę. Graikų minties žinovai sako, kad graikai turėjo keletą terminų apibūdinti meilei, o *philao* reiškia brolišką meilę. *Ksenos* mes atpažįstame iš žodžio *ksenofobija* – svetimimo baimė; *kse-nos* reiškia svetimą, svetimtautį. Tad φιλόξενος reiškia meilę svetimam, meilę atėjūnui.

Lingvistika ne visada gerai paaiškina koncepciją. Ją paaiškina ir papildoma kontekstas. Šiuo atveju, žiūrint tiek į Jėzaus mokymą, tiek ir į kitas Biblijos vietas apie svetingumą, mes matome, kad svetingumas būtent reiškia gebėjimą ir norą priimti svetimą, svetimtautį, atėjūną, nepažįstamą. Netgi priešą.

Tai yra labai daug. Tikriausiai tai turi sukelti kažkokį pasipriešinimą kiekvienam, kuris skaito šias eilutes, nes tai tiesiog labai labai radikalu. Bet biblinis svetingumas kaip tik ir yra apie tai. Pats Kristus pasielgė taip pat. Jis praktikavo ir praktikuoja tokį radikalų svetingumą priimdamas tuos, kurie yra jo priešai. Kurie patyrė patyrė Jo svetingumą, turi žinoti, ką tai reiškia.

Šiame žurnalo numeryje norime kalbėti apie svetingumą. Žinoma, jis bus nuspalvintas didžiausiu šio meto iššūkiu – migrantų krize, bet neapsiribos vien tik juo.

Steponas Ribokas

TURINYS

VEDAMASIS

Steponas Ribokas

1

9 PRIEŽASTYS, KODĖL KRIKŠČIONYS TURĖTŲ PRIIMTI PABĖGĖLIUS MUSULMONUS

Craig Greenfield

2

SVETINGUMAS: LAISVAI PASIRENKAMAS AR ĮSAKYTAS?

Edith Schaeffer

3

SUKURTI SVETINGĄ ERDVĘ SVETIMIESIEMS

Akvilė Širvaitytė

5

VIDO IR RITOS RIMKŲ PRAKTINIS SVETINGUMAS

6

INFORMACIJA

10

CRAIG GREENFIELD

9 PRIEŽASTYS, KODĖL KRIKŠČIONYS TURĖTŲ PRIIMTI PABĖGĖLIUS MUSULMONUS

Mano draugė, aną savaitę parašiusi man elektroninį laišką, buvo pasimetusi. Ji norėjo, jog prisidėčiau prie jos kampanijos, skatinančios vyriausybę priimti daugiau pabėgėlių, bet tik tuo atveju, jei jie būtų krikščionys.

Galbūt ir jūs jaučiatės pasimetę. Mes matėme daugybę ISIS (Islamic State in Iraq and the Levant – Irako ir Levanto islamo valstybė) ir jų žiaurų egzekucijų, atliekamų vardan islamo, nuotraukų. Šios nuotraukos sukėlė mums pyktį ir pasišlykštėjimą.

Mes taip pat matėme už širdies griebiančias nuotraukas musulmonų vaikų, kurie paskendo jūroje bandydami pabėgti iš savo karų draskomų šalių. Šios nuotraukos sukėlė gailestį ir suminkštino žmonių širdis.

Abejonės vis dėlto tęsiasi. Kai kurie svarsto, kas atsitiks, jei per daug musulmonų atvyks ir įsikurs krikščioniškose šalyse.

Panašiausias į Kristų veiksmas, kurį mes, būdami Jo mokiniais, galėtume padaryti, tai priimti pabėgėlius musulmonus. Ir štai yra kelios priežastys, kodėl.

1. Mes neturime monopolijos Jėzaus atžvilgiu

Jėzus pažadėjo, kad, jei tik priimsite atvykėlių, priimsite Jį (Mato 25, 35). Jis nepasakė: „Priimkite atvykėlius tik jei jie yra žydai (arba krikščionys)“, nes tai nesudarytų jokio skirtumo. Jėzaus laikais atvykėliais dažniausiai buvo žmonės iš kitokios kultūros arba religijos šalių.

Mus gali šokiruoti tai, jog Jėzus galėtų būti toks susirūpinęs tuo, kaip mes rūpinamės ir priimame kitokios kultūros arba religijos žmones. Vis dėlto Jėzus taip stipriai su jais susitapatindavo, jog jų priėmimą padarė vienu pagrindinių mūsų tikėjimo matavimo vienetu.

2. Jėzus kviečia palikti tarpusavio nesantaiką ir tribalizmą nuošalyje

Vienas iš dalykų, kurį Jėzus bando parodyti, tai yra mūsų polinkis į tribalizmą – „mes ir jie“ mentalitetas, kuris pasirodo iš karto, vos tik pasijuntame nesaugūs.

Luko 4 skyriuje Jėzus paskelbia savo misiją: kad Dievas išlietų savo malonę vargšams. Žmonės nudžiunga. „Gera žinia vargšams? Taip! Mes esame vargšai. Dievas ketina mus palaiminti!“ Džiaugsmas tęsiasi tol, kol Jėzus paskelbia, jog Dievo palaiminimai taip pat turi būti išlieti ir kita-taučiams, kitų religijų žmonėms. Jis pabrėžia, kiek daug buvo našlių Izraelyje, tačiau Dievas norėjo

palaiminti našlę iš Sidono (dabartinė Libano teritorija). Sidonas buvo Baalo garbinimo vieta. Ta našlė tikrai nebuvo „savas žmogus“ (Luko 4, 26).

Taip pat Biblijoje pasakojama, jog Izraelyje buvo daug raupsuotųjų. Ir nei vienas nebuvo išgydytas, išskyrus Naamaną iš Sirijos (Luko 4, 27).

Jei tau reikia patvirtinimo iš Dievo, jog Jis nori palaiminti ne tik tavo giminę, bet ir atvykėlių iš Sirijos, išpažįstančių kitokią religiją, štai jis.

3. Gailestingumas yra svarbiausias sekant Jėzumi

Šventajame Rašte yra tik kelios frazės, kartojamos dažniau nei kvietimas rūpintis našlaičiais, našlėmis ir atvykėliais:

„Jis teisingai elgiasi su našlaičiais ir našlėmis, myli ateivį duodamas jam maisto ir drabužių“ (Pakartoto įstatymo 10, 18).

Istoriškai krikščionys visuomet pirmavo pagelbėdami našlaičiams ir našlėms. Šis laikas yra tikras mūsų tikėjimo išbandymas. Ar mes taip pat rūpinsimės imigrantais, pabėgėliais ir atvykėliais, ar mes atsuksime jiems nugaras sakydami, jog tai per sunku?

4. Jėzus buvo pabėgėlis

Jėzus pasirinko vaikščioti šioje žemėje ne kaip karalius, popiežius ar turtingas žemvaldys, bet kaip dokumentų neturintis pabėgėlis vaikas Egipte:

„Jiems iškeliavus štai pasirodė Juozapui sapne Viešpaties angelas ir tarė: „Kelkis, imk kūdikį, Jo motiną ir bėk į Egiptą. Pasilik ten kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas Jį nužudyti“ (Mato 2, 13).

Jei mūsų Viešpats sąmoningai pasirinko save tapinti su pabėgėliais, mes neturėtume skubėdami praleisti šio įvykio reikšmės – Jėzus solidarizavosi su tais, kurie bėgo nuo persekiojimų.

5. Kitų neveiklumas nėra mūsų pasiteisinimas

Viena pagrindinių gudrybių tų žmonių, kurie vengia gailestingumo darbų, yra badyti pirštais į kitus. Šios krizės metu kai kurios šalys tikrai tapo lyderėmis: Vokietija, Austrija, Švedija ir kt. Tačiau yra šalių, pavyzdžiui, turtingieji Jungtiniai Arabų Emyratai, kurios nepriėmė daug pabėgėlių. Jos turėtų už tai atsakyti.

Tačiau būtų neteisinga sakyti, jog musulmoniškos šalys iš viso nepriėmė pabėgėlių. Turkija, Jordanija ir Libanas priėmė daugiau nei 4 milijonus Sirijos pabėgėlių – daug daugiau negu Europa ir Šiaurės Amerika kartu sudėjus.

Bet galiausiai mes nebūsime teisiami pagal kitus. Dievas neklaus mūsų, ar padėjome daugiau ar mažiau negu kažkas kitas. Dievas tiesiog paklaus, ar tu stengeisi gyventi kaip mokė Jėzus – priimti atvykėlius ir vargšus.

6. Tik nedaugelis musulmonų yra įsitraukę į ISIS

ISIS kovotojų skaičiaus vertinimai svyruoja nuo dešimčių tūkstančių iki beveik 200 000. Tai gana didelis skaičius. Bet ne tuomet, kai suprantame, jog pasaulyje yra 1,6 milijonų musulmonų. Galbūt matėte Donaldo Trumpo (Donald Trump) šou ir jo siautimą dėl imigrantų ir kaip jis tvarkytųsi su JAV priešais. Bet pastebėkite, kad jis save vadina krikščioniu (presbiterijonu!) ir tikina, jog Biblija yra jo mėgstamiausia knyga.

Mes turime pakankamai gailėsčio, kad neleistume, jog visi krikščionys būtų nutepti tuo pačiu netikro krikščioniškumo teptuku. Bet ar esi pasiruošęs pritaikyti tą pačią labdaringą malonę, gailėsčių ir supratimą musulmonų atžvilgiu?

7. Jėzus kviečia mus mylėti savo priešus

Yra tikimybė, jog kai kurie iš tų, kurie siekia pabėgėlio statuso, turi sąsajų su žiauriu islamišku radikalizmu. Koks tuomet būtų jūsų atsakas priešui? Apie tai Jėzus kalba labai aiškiai:

„Jūs girdėjote, jog buvo pasakyta: „Mylėk savo artimą ir nekęsk savo priešą.“ O aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite jus keikiančius, darykite gera tiems, kurie nekenčia jūsų ir melskitės už savo skriaudėjus ir persekiotojus“ (Mato 5, 3–44).

Galite ginčytis ir sakyti, kad tai naivu. Galite teigti, kad tai neįmanoma. Bet negalite nuginčyti fakto, jog Jėzus pašaukė jus elgtis kitaip. Jėzus parodė mums, kaip mes turime mylėti savo priešus – Jis nesistengė išsaugoti savo gyvybės, bet ją paaukojo. Ar esate pasiruošę sumokėti tokią didelę kainą, jog mylėtumėte taip, kaip mylėjo Jėzus?

8. Sekdami Jėzumi turime mokėti kainą

„Jei nori, jog religija tau padėtų jaustis patogiai, aš tikrai nerekomenduoju krikščionybės“ – kartą pasakė C. S. Lewis. Atvykėlių, svetimųjų priėmimas kainuoja daug laiko ir pinigų. Priėmimas žmonių, turinčių kitokį tikėjimą, mąstymą ir gyvenimo būdą, yra ypač sudėtingas ir brangus.

Tačiau vis dėlto Dievas kviečia mus pamiršti save, paimti savo kryžių ir sekti Jį.

9. Daug musulmonų ir krikščionių atranda Jėzų dabar

Galiausiai mes matysime pasikeitimą. Pirmiausia, mes, krikščionys, tampame panašesni į Kristų nusiisukdami nuo savo tribalizmo ir smurto. Ir aš esu dėkingas, jog daug musulmonų taip pat atranda Jėzų, nes jie patiria Kristaus priėmimą naujose šalyse. Meilė keičia gyvenimus. Meilė pritraukia žmones prie Kristaus. Mes turime galimybę šioje istorinėje sandūroje būti radikalaus svetingumo judėjimo priekyje. Pasaulis mus stebi.

Straipsnis paimtas iš Relevant Magazine: Straipsnį galite rasti internete adresu: <http://www.relevantmagazine.com/reject-apathy/9-reasons-christians-should-welcome-muslim-refugees>. Iš anglų k. vertė Jovita Anikinaitė.

EDITH SCHAEFFER

SVETINGUMAS: LAISVAI PASIRENKAMAS AR ĮSAKYTAS?

Ką turėčiau pirmiausiai padaryti? Lipti į antrą aukštą ir parašyti straipsnį, kuriam skirtas laikas baigiasi, ar eiti į daržą ir prisirinkti salotų bei pasiskinti rožių, kol jų nepakando šalnos? Akimirka abejojau norėdama vienu metu pasukti abiem keliais. Kaip tik tuomet suskambo durų skambutis ir aš pasirinkau trečią kryptį – laiptais žemyn prie laukųjų durų. „Labai atsiprašau, kad trukdau, bet tai labai svarbu. Ar galima dabar pasikalbėti?“ Mano vyras su kažkuo kalbėjosi svetainėje, tad nusivedžiau motiną su dukra į valgomąjį išklausti jų problemų.

Verkti su verkiančiais užtrunka. Po poros valandų, kai vyras baigė savo pokalbį ir prisijungė prie mūsų, žvilgtelėjau į laikrodį ir susivokiau, kad visiems reikia užkąsti. Tyliai pasišalinusi pasiruošiau produktus kiaušinių-pieno kokteiliumi

ir ėmiausi jį plakti, tada perkošiau verdantį sultinį ir pridėjau į jį truputį vištienos buljono bei susmulkintų petražolių pagardinti, papjausčiau naminės duonos ir paruošiau sumuštinį su sūriu, kumpiu bei pomidorais ir pašoviau juos į orkaitę. Sotus maistas greitai buvo paruoštas ir galėjau jį patiekti kiekvienam nepertraukdama pokalbio. Ne tik maistas buvo reikalingas kiekvieno iš mūsų jėgoms atgauti – buvo apsikeista ir malonybiniais padėkojimais, įvertintas paprasto maisto grožis; padėjo netgi tie, kurių mintys buvo užgožtos nesenos tragedijos, o akys aptemdytos ašarų.

Kokios yra sudedamosios svetingumo dalys? Kaip teoriška meilė ir bendravimas gali tapti mūsų kasdienio gyvenimo dalimi? Kaip šioje srityje galime tapti „Žodžio vykdytojais, o ne tik klausytojais“?

Romiečiams 12 skyriuje mums yra pateikti specifiniai nurodymai, kokie dalykai turi būti krikščionio gyvenime. Mes turime dalintis tuo, ką turime, su žmonėmis, turinčiais įvairiausių poreikių: „Dalinokitės šventųjų poreikiais, puoselėkite svetingumą. <...> Džiaukitės su besidžiaugiančiais, verkite su verkiančiais“ (12, 13.15). Būti svetingu – tai ne tik paruošti puotą. Kartais tai susiję ir su verkimu.

Svetingumas taip pat nėra vien tik malda su žmogumi pamirštant fizinius tos akimirkos poreikius. Jokūbo 2, 15–16 yra lyg šalto vandens šliūksnis į veidą, kai esame gundomi nepadėti tokiu būdu, kuris pareikalautų daugiau laiko ar darbo, kai kas nors kreipiasi į mus bėdoje. „Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto, ir kas nors iš jūsų jiems tartų: „Keliaukite sveiki, sušilkite, pasisotinkite“, o neduotų, ko reikia jų kūnui, kas iš tų žodžių?!“ Retsykiais turime nupirkti arba pasiūti žmonėms drabužius ar pasidalinti savais. Retsykiais turime parūpinti maisto dienai, savaitei ar net mėnesiui tiems, kurie jo neturi. Ir tik tada galime kalbėtis apie dvasinius dalykus. Arba turime duoti stiklinę apelsinų sulčių, pasiūlyti karštą vonią ir atklodę prieš meldžiantis su tais, kuriems reikalinga paguoda ir patarimas.

Galatams 6, 2 perspėjama nešioti vienas kito naštas. 3 Jono 5 Gajus yra giriamas: „Mielasis, tu ištikimai elgiesi, pagelbėdamas broliams, ypač atvykstantiems iš kitur. Jie ir paliudijo Bažnyčiai apie tavo meilę.“ Praktinis kitų žmonių naštų nešiojimas taip pat yra ir svetingumas, kuris gali būti atpažįstama meilės išraiška. „Mylėkite vieni kitus“ nėra įsakymas jausti šiltus jausmus. Lygiai taip, kaip ir tikėjimas turi būti matomas veiksmuose, paremtuose tikėjimu, taip ir meilė turi būti atpažįstama veiksmuose, paremtuose meile.

1 Timotiejui 3, 2 nurodomi kai kurie reikalavimai bažnyčios vyresniajam: „O vyskupas turi būti nepeiktinas: tik kartą vedęs, blaivus, protingas, padorus, svetingas, gebąs mokyti.“ Tito 1, 7–9 papildoma mokymą apie krikščionišką gyvenimą, o ypač apie krikščionio lyderio gyvenimą: „Juk vyskupas, kaip Dievo reikalų prievaizdas, turi būti nepeiktinas: ne savavaliautojas, ne pikčiurna, ne girtuoklis, ne kivrčius, ne gobšuoelis, bet svetingas, trokštantis gero, santūrus, teisingas, šventas, susitvardęs, tvirtai laikąs tikrojo mokymo <...>“

1 Petro 4, 9 šį įspėjimą, skirtą vyresniesiems, taip pat pritaiko ir mums visiems: „Būkite tarpusavyje svetingi be murmėjimo.“ Kadangi šie žodžiai yra po raginimo „būkite santūrus ir blaivūs, kad galėtumėte melstis“, tai yra priminimas, kad negalime nepasikviesti vienišų žmonių į svečius po bažnyčios susirinkimo tam, kad patys galėtume netrukdomi pasimelsti. Neturėtume gailėti laiko,

energijos ir privatumo, kurie turi būti naudojami svetingumui, lygiai taip pat, kaip ir negalime pavydėti to, ką atiduodame, kai esame įspėjami, kad „Dievas myli linksmą gavėją“.

Hebrajams 13, 1–2 mums parodyta, jog mylėti kitą bažnyčioje reiškia priimti nepažįstamus. „Teišsilaiko brolių meilė. Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus.“ Tai nuostabi galimybė, kuri gali atsirasti, kai tik mes atveriamė duris ir paruošiame vietą prie stalo kažkam, kurio visai nepažįstame. O Luko 14, 12–13 Jėzus aiškiai nurodo paruošti ypatingą maistą ir visai nekviesti nei draugų, nei artimųjų: „Rengdamas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų.“ Tai atskleidžia mums, kokių kategorijų nepažįstamuosius retkarčiais turėtume kvieisti į svečius. Kada tai padarysime? Kokią puotą greitu metu ruošime vargšams ar acliems, ar luošiams?

Kai Abraomas Pradžios 18, 2–5 pamatė tris nepažįstamuosius, netikėtai išdygusius prieš jį, jis puolė paruošti vandens apsiplauti, prašė juos prisėsti po medžiu pailsėti ir atnešė užvalgyti duonos. Abraomo svetingumas buvo priimtas angelų. Dievo žmonės nuo Abraomo laikų tokį spontanišką svetingumą laiko pavyzdžiu. Biblijoje pateikiama daug pavyzdžių, kas yra svetingumas. Mes turime dalintis savo namais, palapinėmis, medžių pavėsiu, maistu, drabužiais, laiku ir maldomis su kitais – tais, kurie yra iš mūsų šeimos, bažnyčios šeimos, broliais ir seserimis Kristuje ir nepažįstamais.

Galiausiai pažvelkime į Mato 25, 35–40, kur yra pamatas viskam, apie ką kalbėjome, dimensija, kurią tik Dievas gali duoti. „Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priglaudėte, buvau nuogas – mane aprengete, ligonis – mane aplankėte, kalinys – atėjote pas mane“. Tuomet teisieji klaus: „Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir pavalgydinome, trokštantį ir pagirdėme? Kada gi mes matėme tave keliaujantį ir priglaudėme ar nuogą ir aprengete? Kada gi matėme tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?“ Ir atsakys jiems karalius: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“. Tad būkime Žodžio vykdytojai, o ne tik klausytojai.

Straipsnis paimtas iš: Christianity Today, Vol. 21, gruodžio 17, 1976, p. 28–29. Straipsnį galite rasti internete adresu: <http://vftonline.org/Patriarchy/definitions/hospitality.htm>. Iš anglų k. vertė Steponas Ribokas.

AKVILĖ ŠIRVAITYTĖ

SUKURTI SVETINGĄ ERDVĘ SVETIMIESIEMS

Kai mąstau apie žodį „svetingumas“, akimodu mintyse iškyla įvaizdis stalo, aplink kurį susėdę žmonės – besivaišinantys, diskutuojantys ar tiesiog besišnekučiuojantys. Gerai pagalvojusi suvokiu, kaip labai šis įvaizdis susijęs su puse metų, praleistų krikščioniškoje bendruomenėje L'Abri Hampšyre, pietų Anglijoje. Pietų stalas yra kasdienio L'Abri gyvenimo ašis, nes čia išties daug ir skaniai valgoma. Vis dėlto, kalbant apie svetingumą, nuo šio įvaizdžio norisi pažvelgti į erdvę, kurioje tas stalas yra, ir pereiti prie naujos – erdvės – sąvokos. Būti svetingu L'Abri akimis – tai suteikti erdvę: žmonėms, jų mintims ir klausimams. Taip darydami, anot darbuotojo Dž. Polo (Jim Paul), mes parodome Dievo charakterį.

Kaip tai atrodo praktiškai? Man tai, visų pirma, buvo susiję su grynai fizine erdve. Kartais tai reikėd galimybę tiesiog pasislėpti palėpėje, kartais – užkopti ant stogo, – senas trijų aukštų dvaras, kuriame įsikūrusi bendruomenė, tam puikiai tiko, – ar vienuose džiaustyti skalbinius. Tiesa, bendruomeninis gyvenimas čia itin aktyvus, bet, netgi būnant apsuptai kitų 10–30 žmonių, fizinė erdvė pojuotis visada išliko.

Galbūt taip yra todėl, kad čia gerbiamas privatumas bei asmeninė erdvė. Bet kokias šiuolaikines mums įprastas technologijas ar bendravimo priemones – ausinukus, fotoaparatus ar telefonus – raginama palikti savo kambaryje ir bendrauti be trikdžių ir betarpiškai. O natūralų kasdienį šurmulį numalšina pirmadieniais vykstantys tylieji pietūs (angl. silent lunch), kurių metu valandai ar daugiau nutyla pokalbiai bei diskusijos ir skamba sakrali muzika. Tai irgi sustiprina erdvės pojūtį: žmonės fiziškai sėdi šalia vienas kito, bet erdvės tarp jų tampa neišmatuojamos, nes kiekvienas nuklįsta į savo apmąstymus.

Be fizinės erdvės L'Abri suteikia ir intelektualinę, kūrybinę erdvę. Ji pasiekama per formos ir laisvės santykį. L'Abri egzistuoja dienvakariškai, suteikianti bendruomenei ritmą. Pavyzdžiui, pusę dienos dirbama, o pusę – studijuojama, du vakarus per savaitę vyksta paskaita, vieną vakarą – filmo peržiūra ir kt. Tai forma – suteikti žmogiškam buvimui ir veiklai erdvę, „rėmus“ ir pakviesti kitus.

Tačiau esama daug laisvės, kaip tuose „rėmuose“ veikti. Pavyzdžiui, kiekvienas atvykusysis (vadinamas studentu) pats pasirenka, apie ką norėtų mąstyti, skaityti ar diskutuoti būdamas L'Abri. Čia aktyviai skatinama kelti klausimus ir tikima, kad apskritai nėra blogų klausimų. Ši laisvė klausiti inicijuoja spontaniškumą ir atvirumą. Jei vyksta pietų diskusija, niekada iš anksto neatspėsi, koks

bus studentų klausimas, kuria linkme pasisuks diskusija ir kokias emocijas sukels tau ar kitiems; jei tai vakariene, niekada nežinai, kur nuves, rodos, atsitiktinis pokalbis su ką tik atvykusiu nepažįstamuoju. Gali kalbėti arba likti stebėtoju. Gali užduoti tau rūpimus klausimus. Ir tai turbūt yra viena iš didžiausių L'Abri ypatybių – netikėti ir unikalūs pokalbiai, užsimezgantys valgant ir bendraujant, mintys ir įžvalgos, kilusios susiejant savo patirtį su kitų.

Dabar įsivaizduokime, kad yra stalas, yra daugybė maisto ir žmonės aplink. Jie bendrauja ir juokiasi. Bet kas, jeigu jie vienas kito nesiklauso, negerbia, nepaiso tavo unikalumo? Kas, jei vakare pasiūloma šilta lova, bet nesidomima tavimi asmeniškai? Tai būtų skurdus svetingumas, jei apskritai svetingumas. Todėl dar vienas svarbus L'Abri svetingumo aspektas, susijęs su principu sukurti erdvę, yra asmeninis dėmesys. Kaip knygoje apie L'Abri istoriją yra pasakiusi E. Šefer (E. Schaeffer), „pats brangiausias dalykas, kurį gali duoti žmogus, yra laikas“.

L'Abri šis principas įgyvendinamas taip, jog studentas kartą per savaitę reguliariai susitinka su vienu iš bendruomenės darbuotojų valandos pokalbiui (angl. tutorial). Tai metas, kai visas kito žmogaus dėmesys, atida ir rūpestis yra skiriami tau. Tai intymi, neįkainojama erdvė, kurioje studentas giliausia prasme gali patirti svetingumą: daugiau atsiverti, išsipasakoti, klausyti atsakymo ar patarimo, abejoti, tylėti ar paprasčiausiai išsiverkti ir būti besąlygiškai priimtas. „Priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė“ (Rom 15, 7) – tai L'Abri svetingumo siekinys. O kaip galime priimti kitus patys nepatyrę esą priimti? Ir kaip kitaip matomu būdu patirsime tą priėmimą, jei ne per žmones, priimančius mus? Suteikti erdvės – tai ir priimti kitą tokį, koks jis yra, ir palikti vietos Dievui jį vesti ir keisti.

Tiek šiais, jau minėtais, tiek daugeliu kitų būdų L'Abri bendruomenė jau apie 70 metų praktikuoja svetingumą, kuris apima visą žmogų: jo kūną, protą ir sielą. Ir šis tikras ir visaapimantis svetingumas, kurį patyriau asmeniškai, pakeitė mano širdį taip, kad ji tapo didesnė ir svetingesnė kitiems, pasirengusi labiau aukotis, daugiau tarnauti, dažniau atgailauti ir karščiau dėkoti. Kaip teigia H. J. M. Nauvenas (H. J. M. Nouwen) knygoje „Siekimas“, „mūsų pasaulyje, pilname svetimųjų, nutolusių nuo savo pačių praeities, kultūros ir šalies, savo artimųjų, draugų ir šeimos, nuo slapčiausio savo „aš“ ir Dievo, mes esame liudytojai skausmingo svetingos vietos ieškojimo, kur būtų galima gyventi

be baimės ir atrasti bendrystę. <...> žmonės gali, o krikščionys privalo siūlyti atvirą ir svetingą erdvę, kur svetimieji galėtų nusimesti savo svetimumą ir tapti vieni iš mūsų“.

Teksto autorė – Akvilė Širvaitytė; naudotasi Jim Paul paskaita Making Room for One Another. Practising Active Passivity in our Relationships, L'Abri bibliotekos įrašai

VIDO IR RITOS RIMKŲ PRAKTINIS SVETINGUMAS

Vidas ir Rita Rimkai tikrai žino, kas yra svetingumas. Ir ne teoriškai, o dėl kasdienės praktikos. Rimkai gyvena Glosteryje, Didžiojoje Britanijoje. 2004 m. Rita pradėjo studijas Redcliffe koledže, kuris apmokina misionierius (*Redcliffe College for Mission Training*). Tuo pačiu laiku Vidas atrado Dievą.

Abu suprato, kad Dievas kvietė juos pasilikti mieste, ir poreikis dalintis Viešpaties malone buvo akivaizdus. Kaimynai buvo lenkų šeima, kuri, regis, ir atvėrė kelią į naują gyvenimo eta-

bažnyčia (*Brunswick Baptist Church*), kurioje ir įkūrė naują tarnystę, vadinama *The World Cafe* („Pasaulinė kavinė“, toliau – PK). Ši kavinė tarnauja kaip erdvė, sudaranti skirtingiems žmonėms galimybę susitikti ir pažinti vienas kitą. PK širdis yra pabėgėliai ir prieglobsčio ieškantys

miesto gyventojai. Rimkai tiki, kad tiek, kiek pastangų krikščionys įdeda skelbdami Viešpaties Evangeliją apie meilę, dosnumą, malonę ir pasigailėjimą, tiek pat laiko jie turėtų skirti

pą – skelbti Evangeliją Lenkijos emigrantams. Rita net išmoko lenkų kalbą, subūrė keletą bažnyčių ir netgi susisiekė su evangeline bažnyčia Varšuvoje, kuri sutiko bendradarbiauti. Kartu jie įgyvendino keletą projektų. Tačiau Dievo keliai mums nežinomi. Jo Misiija mus šaukia būti lanksčiais ir pasiryžusiais keisti gyvenimo kryptį.

2014 metais Rita buvo pakviesta susitikti su GARAS (*Gloucestershire Action for Refugee and Asylum Seekers* – Glosterio apskrities pabėgėlių ir prieglobsčio ieškančių organizacija) direktore Adele Owen (Adele Aujen) aptarti bendradarbiavimo galimybių. Rita ir Vidas yra ECM (*European Christian Mission*) misionieriai ir bendradarbiauja su vietine baptistų

šiems žodžiams įkūnyti. „Mylėk savo artimą kaip save patį“ – paprasta ir aišku.

PK veikia kartą per mėnesį, vidutiniškai čia apsilanko apie 70 žmonių (Glosteryje yra apie 150 pabėgėlių). Maistą gamina patys pabėgėliai. Taip jie tampa bendruomenės dalimi ir išlaikomas jų pilnavertiškumas ir lygybė. PK dažnai kartojami šie žodžiai: „Stalas yra žmonių kelionės kartu pradžia. Maistas suteikia jėgų kūnui, o atviras pokalbis maitina sielą.“ Be to, Rimkai juokauja, kad jų stalas nusitęsė per visą miestą. Glaudi draugystė sudaro galimybę pasidalinti savo gyvenimu ir dažnai vakarienės metu Rimkai dalinasi Dievo meile ir malone. PK yra vieta, kur žmonių gyvenimai keičiasi, vietiniai krikščionys ir ne tik ateina pasveikinti

atvykusių ir užmezga ilgalaikius ryšius. Kai PK uždaryta, pabėgėliai lankosi Rimkų namuose. PK egzistavimo esmė yra užmegzti glaudžius ryšius su pabėgėliais ir pakviesti juos būti jų šeimos dalimi. Taip Dievo meilė dalinama ne tik asmenims, su kuriais Rimkai užmezga glaudžius ryšius.

PK yra įkūrusi ir parduotuvę Genesis („Pradžią“), į kurią vietiniai suneša puikios kokybės drabužių, batų ir maisto produktų, skirtų padėti atvykėliams įsikurti.

Šios parduotuvės darbuotojai yra patys pabėgėliai. Žmonės priimami tokie, kokie jie yra, ir stengiamasi jiems padėti ne tik pamaitinant ir aprenkiant – siekiama jiems padėti jaustis naudingiems ir neprarasti vilties.

Be to, neseniai buvo atidarytas anglų kalbos klubas Kiniečių bendruomenės klube, o greitai įsikurs ir vaikų klubas netoli esančioje evangelinėje bažnyčioje. Šaunu matyti besišypsančius pabėgėlius nors ir kaip bebūtų nelengva gyventi nežinomybėje; bet kai šalia yra žmonės, kurie gali padėti ar bent jau išklausti, visada lengviau.

Siek tiek apie pabėgėlių sąlygas Britanijoje. Britanijos įstatymai griežti ir nėra lengva gauti pabėgėlio statusą. Dauguma pabėgėlių gyvena vargingai gaudami 30 svarų (apie 40 eurų) per savaitę, už kuriuos vargu ką nusipirksi. Jie negali dirbti ir jiems nepriklauso socialinės pašalpos. Daugelis prieglobsčio ieškančių gyvena visiškame skurde. Pažeidžiausias yra moterys. Jos tampa seksualinės ir kitokios prievartos aukomis (daugiau informacijos rasite čia: www.refugeecouncil.org.uk).

Kai aš galvoju apie pabėgėlių ir prieglobsčio ieškančių žmonių pietus, prisimenu šią eilutę: „Žmogau, jis tau pasakė, kas gera ir ko iš tavęs reikalauja VIESPATS: tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir nuolankiai eiti su savo Dievu“ (Michėjo 6, 8). Ši eilutė apibendrina krikščioniško gyvenimo esmę. Psalmė 89, 15

mums primena: „Teisumas ir teisingumas tavo sosto pamatas, gerumas ir tiesa tau tarnauja.“ Teisingumas ir malonė yra Dievo charakterio pamatas. Dievas nori, kad gyventume ištikimai, būtume teisingi ir maloningi kitų žmonių atžvilgiu. K. S. Luisas (C. S. Lewis) savo knygoje „Didžiosios skyrybos“ pareiškė: „Negali pilnatviškai mylėti kito žmogaus tol, kol nemyli Dievo.“ Kai mes mylime Dievą, norime, kad MEILĖ veiktų, nes meilė nėra vien tik žodis – tai yra gyvasis Žodis.

Rita Rimkienė ne tik papasakojo apie svetingumą pabėgėliams, bet taip pat atsakė ir į keletą klausimų.

- *Rita, kas yra pabėgėliai?*

- Pabėgėliai yra žmonės, kurie dėl religinių ar politinių požiūrių, rasės priklauso persekiojamai etninei grupei ir nebegali pasilikti savo tėvynėje bei dėl gyvybei gresiančio pavojaus ieško prieglobsčio kitoje šalyje.

- *Su kokiais iššūkiais jie susiduria atvykę į svetimą šalį? Ką Tu pamatei?*

- Žmonės pasmerkti gyventi varge, nemokantys kalbos išgyvena vienatvę, depresiją, kenčia nuo fizinių ir dvasinių traumų, jaučia baimę dėl ateities – tiesiog sunku žodžiais apsaityti šių žmonių skausmą.

- *Su kokiais iššūkiais susiduria vietiniai gyventojai?*

- Britanijai pabėgėliai nėra naujiena, tačiau vietiniai žmonės jų nepastebi, nežino arba tiesiog ignoruoja. Juk neklausi žmogaus gatvėje, ar jis pabėgėlis. O jie gyvena visai šalia, jie gali būti netgi tavo kaimynai, bet atpažinti yra sunku. Pamenu, kai keletas vietinių vyrų atėjo į Pasaulinę kavinę. Jų veido išraiškos niekada nepamiršiu, jie buvo nustebę ir suglumę, susigėdę, kad gyvena taip abėjingai. Kalbėdama miesto krikščionių ir verslo lyderių rytinės

maldos metu, mačiau žmonių suglumimą ir tuo pačiu pasimetimą, ką dabar jiems daryti su šia informacija ir žmonėmis.

- *Kaip paprasti žmonės gali jiems padėti? Ką reiškia svetingumas pabėgėlių atveju?*

- Na, man regis, mūsų istorija pasufliuoja, ką gali daryti paprasti žmonės. Jei esame privilegijuotoje šalyje, galime išeiti į kavinę atsigerti su draugais kavos, pasikviesti draugus vakarienės, išskylaudami kepame mėsytę... Tai mūsų pozicija, tikriausiai, yra labai paprasta: pastatyti ilgesnį stalą, o ne ilgesnę tvorą. Svevingumas yra pats nuostabiausias ir šilčiausias

būdas priimti žmogų – juk Dievas irgi svetingas, gyvename Jo karalystėje, o Jis toks dosnus mums. Taigi reikia dosnumu dalintis su kaimynu, nesvarbu, iš kur jis atvykęs ir kiek laiko gyvens šalia, lietuvis ar siras – jis mūsų kaimynas. Koks čia skirtumas?

Ačiū už pokalbį ir už jūsų tarnystę, skleidžiamą meilę bei Dievo veikimui atvirus gyvenimus. Taip ir toliau!

Kalbino ir interviu parengė
Polina Butkienė

LKSB VIZIJA - JĖZAUS KRISTAUS EVANGELIJA, SKELBIAMA LIETUVOS AUKŠTOSIOSE MOKYKLOSE.

LKSB MISIJA - BURTĪ STUDENTUS, KURIE DALINTŪSI EVANGELIJA SU KITAIŠ STUDENTAIŠ.

TROKŠTAME, KAD:

- Evangelija bŪtŪ pristatyta Lietuvos aukštosiøse mokyklose.
- SkirtingŪ krikščioniškŪ bendruomeniŪ studentai kartu liudytŪ JėzŪ KristŪ bendramoksliams.
- Studentai augtŪ tikėjimu ir paklustŪ Dievui ir Jo žodžiui, taptŪ aktyviais krikščioniŪ bendruomeniŪ ir visuomenės nariai.

Norėdami įgyvendinti viziją ir tikslus, ieškome naujų komandos nariŪ. Tapk misijos tarp studentŪ dalimi!

KAS?

Darbo su studentais koordinatorius (dirbti visu etatu arba pusę).

KUR?

Šiuo metu ieškome darbuotojų Vilniuje ir Kaune. Norime, kad krikščioniŪ studentŪ grupės veiktŪ kiekviename Lietuvos universitete, todėl Klaipėda ir Šiauliai taip pat mūsų širdyje! Jei nesi iš šiŪ miestŪ, kviečiame apsvarstyti galimybę ten persikelti gyventi ir tarnauti.

KOKS?

Kviečiame žmogŪ, kuris:

- myli studentus ir džiaugiasi leisdamas su jais laiką;
- pritaria LKSB vizijai ir tikslams bei Tikėjimo išpažinimui;
- yra evangelinės bažnyčios narys ir reguliariai dalyvauja bažnyčios susirinkimuose klausydamas Dievo žodžio ir dalyvaudamas Viešpaties vakarienėje;
- praktikuoja maldą ir Dievo žodžio studijas;
- yra įgijęs aukštąjį išsilavinimą; moka anglŪ kalbą.

KAIP?

DVASINĖ LYDERYSTĖ IR PAVYZDYS

- moko ir dalinasi Dievo žodžiu LKSB kontekste. Koncentruojasi į evangelinę žinią;
- pataria, drąsina studentus;

PRAKTINĖ LYDERYSTĖ IR PAVYZDYS

- savo pavyzdžiu įkvepia ir koordinuoja studentŪ grupes tame mieste;
- skatina studentus pradėti grupes universitetuose ir bendrabučiuose;
- padeda studentŪ grupėms dirbti strategiškai ir tikslingai.

NACIONALINĖS REIKŠMĖS UŽDUOTYS

- bendradarbiauja su kitais darbuotojais ir savanoriais, padeda jiems atlikti užduotis;
- kartu su kitais rengia mokymus LKSB studentams;
- dalyvauja ir padeda rengti nacionalinius renginius;

IŠORINĖ VEIKLA, SANTYKIAI IR REPREZENTACIJA

- atstovauja LKSB bažnyčiose ir sekuliariame kontekste;
- dalinasi geromis istorijomis apie LKSB su kitais darbuotojais, studentais ir LKSB draugais;
- ieško finansinės paramos, bendrauja su rėmėjais.

Tavo jau įgyta tarnystės, mokymo ar organizavimo patirtis bus tikrai vertinga, tačiau jei jos neturi, mes pasiruošę apmokyti, patarti ir padėti. LKSB darbuotojai ir savanoriai bent kartą per metus dalyvauja tarptautinėse konferencijose ar mokymuose.

Susidomėjai? Parašyk mums, susitikę galime pasikalbėti daugiau!

INFORMACIJA

Trumpai apie tai, kaip sekasi studentų grupelėms skirtinguose miestuose.

- Lapkričio 16-18 ir 22 dienomis Klaipėdoje vyko keletas Morkaus dramos (MD) pasirodymų (KU, LCC, Viešojoje bibliotekoje ir bažnyčioje *Maldos namai visoms tautoms*)

- Rugsėjo 4–6 d. netoli Kauno vyko LKSB studentų stovykla „Lyderystės eskizai“. Studentai buvo įkvėpti ir nuo to laiko Vilniaus studentai kiekvieną pirmadienį susitinka melstis už universitetus.

- Šią vasarą Meksikoje vyko IFES Pasaulinė asamblėja, organizuojama kas ketverius metus. Šiemet šioje didžiausioje IFES konferencijoje dalyvavo LKSB Generalinė sekretorė Sigita Rakauskaitė.

- Antradieniais Kauno studentai organizuoja susitikimus: filmų peržiūras, diskusijas, netgi „Protų mūšį“.

„ŽINIASKLAIDOJE KRIKŠČIONYS ŽINOMI DĖL DALYKŲ, PRIEŠ KURIUOS JIE YRA NUSISTATĘ. DABAR, ŠIOS ŽMONIJOS TRAGEDIJOS AKIVAIZDOJE [T. Y. ŽMONĖMS MASIŠKAI PALIEKANT SAVO ŠALIS], TEGUL MŪSŲ VEIKSMAI NUSAKO, UŽ KĄ MES STOVIME – MŪSŲ MEILĘ KITIEMS, MEILĘ VARGŠAMS, MEILĘ ARTIMIEMS, KURIAI NETURI ĮTAKOS RASĖ, TAUTYBĖ AR VALSTYBIŲ SIENOS.“

Dr. Vinh Chung, buvęs InterVarsity USA studentas, vaikystėje su šeima pabėgęs iš Vietnamo, šiuo metu – sėkmingas odos vėžio chirurgas

- Sausio mėnesį darbą LKSB baigia studentų koordinatore Kaune penkerius metus ištikimai tarnavusi Justina Steniukaitė. Labai džiaugiamės, kad turėjome galimybę kartu su ja dirbuotis, ir linkime Dievo vedimo tolimesniame gyvenime!

- Nuo spalio mėn. pabaigos prie LKSB komandos kaip darbuotoja prisijungė Akvilė Širvaitė. Sveikiname ir labai džiaugiamės!

- Nuo spalio pradžios Kauno bažnyčiose kartą per mėnesį vyksta kursas dirbantiems krikščionims „Tėve, pašlovink Savo vardą“, kurį organizuoja LKSB darbuotoja Polina Butkienė. Dar galite prisijungti. Daugiau informacijos čia: <http://lksb.lt/naujienos/pranesimas-911.htm>.
- Spalio 16 d. IFES studentų judėjimai visame pasaulyje šventė Pasaulinę studentų dieną kviesdami maldai už studentus. Vilniuje penktadienio vakarą maldai susibūrė studentai iš skirtingų šalių: Indijos, Gambijos, Nigerijos, Vokietijos, Lietuvos. 2016 metais tokia diena vyks spalio 21 d.

BAIGUSIŲJŲ GRUPELĖS

Kviečiame prisijungti prie baigusiujų grupelių skirtinguose Lietuvos miestuose:

Kaunas

Kauno grupelė kol kas reguliariai nesusitinka. Tačiau atskiri žmonės iš grupelės, patys baigę pirmą kurso ProImpact modulį, veda šį kursą Kauno bažnyčiose. Pavadiname jį „Tėve, pašlovink Savo vardą“. Norėdami prisijungti, susisiekite su Polina: banilop@gmail.com, +37065745421.

Vilnius

Kristina – vrubliauskaitekristina@gmail.com, +37067009887.

LKSB straipsnių archyvas

LKSB per keletą metų sukaupė nemažą archyvą straipsnių pačiomis įvairiausiomis temomis: mokslo, verslo, meno, istorijos, teologijos, šeimos, kultūros, filosofijos. Tekstai skirti kiekvienam, norinčiam geriau pažinti ir suprasti pasaulį, kuriame gyvename, Dievą, kuris viską sukūrė, ir tiesą, kuri suteikia pagrindą bei pasitikėjimo. LKSB straipsnių archyvą internete rasite adresu <http://www.lksb.lt/straipsniai/>

LKSB veiklą finansiškai galite paremti ir jūs. Iš anksto dėkojame, jei tam apsispręsite!

Rekvizitai:

Lietuvos krikščionių studentų bendrija

Im. k. 191765986

Žirmūnų g. 30A-35, Vilnius

Banko sąskaita LT 98 7044 0600 0310 4371

Šis žurnalas leidžiamas saujelės savanorių. Tačiau jam reikia ne tik saujelės, bet ir visos komandos. Jei turi gebėjimų maketavimo ar dizaino srityje, jei gali rašyti, versti, administruoti, turi troškimą dalintis Evangelija su savo bendradarbiais ir padėti tai daryti kitiems – prisijunk prie mūsų komandos.

Rašyk adresu partneryste@lksb.lt

Norėdami daugiau sužinoti apie LKSB, apsilankykite www.lksb.lt

„Lango 8-17“ komanda

Vyr. redaktorius –
Steponas Ribokas

Kalbos redaktorė –
Akvilė Širvaitytė

Maketuotoja-dizainerė –
Kristina Dailydė

Fotografė –

Polina Butkienė

Redakcinė kolegija:

Steponas Ribokas

Akvilė Širvaitytė

Jovita Anikinaitė

Polina Butkienė

